

Ulevilo se jí, že na něj nemusela střílet, nebo se naštvála, že neměla příležitost? Uzel v žaludku se mi stáhne ještě víc nad tím *chaosem*, který u ní pozoruju. *Table ženská je naprosto šílená – což potvrzuje už ta bomba a buchty s polevou.*

„Co chcete?“ šeptnu chabě.

Neodpoví, jen nakloní hlavu a shlédne na mě.

„Jde vám o peníze? Vezměte si, co chcete.“

Rozhlédne se po hale, ke stropu, na starý dřevěný rám zrcadla, na široký pás trávníku skrz sklo dveří.

„No, je od tebe laskavé, že mi to nabízíš, ale ne. Mně o peníze nejde.“

Přes dveře k nám dolehne vysoké zakvílení, pak klesne. Cítím, jak mi po zádech běhá mráz.

Pohnula se jen nepatrně, ale míří teď pistolí na mě.

„První, co od tebe chci, Amy, je tvůj telefon.“

Můj telefon?

Přidřepnu si a pomalu sáhnu do tašky, která leží opuštěná u dveří. Nahmatám mobil a v náhlé inspiraci zmáčknu tlačítko, odemknu ho, spustím Heartstream a *vysílání*. Nezapomene mi to ani vteřinu, ten pohyb mám tak zažitý, že ho zvládnou i poslepu. Každá informace, kterou dostanu ven, se bude hodit, ne? Náplasti mám přímo u okraje vlasů a jsou skoro stejné barvy. S trochou štěstí si ani nevšimne, že je pořád mám. Jen pro jistotu zvednu hlavu a podívám se jí do očí, pohřbím ten drobný oválek na krku pod vysokým límcem, přitom zase zamknu telefon, vytáhnu ho z tašky a podám jí ho.

„Odemkni ho, prosím.“

Poslechnu. Vezme si ho, zamžourá na displej, pak na zbraň, zpátky na telefon a o pár kroků couvne. „Zůstaň tam chvíli,“

nařídí mi. Začne jedním prstem něco vyťukávat a občas se na mě přitom podívá. Vidím, jak jí cukají rty, jak si přeříkává slova.

„Co ty na to?“ zeptá se pak. „*Ahoj, Jeremy, vy mě neznáte, ale mám vaši dceru. Nemějte strach, prosím, obě jsme v bezpečí a já nemám v úmyslu jí ublížit, ale mám tady bombu a všechny vnější dveře a okna jsem napojila na detonátor, takže by bylo skvělé, kdybyste řekl policii, že sem nemůže jen tak vtrhnout. Uprímně zdravím.*“

Zmateně na ni hledím. „A s čím chcete pomoci, s gramatikou?“

„Vypadá to, že je to dobrý chlap. Nechci mu dělat starosti.“

Podle mě je to jako zajistit dveře stáje výbušninami potom, co kuň utekl, ne? Ale na člověka stojícího před hlavní je to trochu moc řeči, takže radši mlčím.

Pokrčí rameny, odešle zprávu a já málem slyším, jak ta slova sviští k tátovi. Sirény kvílí a kvílí. Jsem zvyklá je slyšet, jak sílí a zase slábnou, ženou se za někým v ohrožení. Teď znějí přímo venku, až rachotí tabulky v oknech.

„Sakra.“ Zastrčí si můj telefon do bundy, obrátí se na patě a zamíří zpátky do kuchyně. „Čaj už bude.“

Omámeně zírám na její vzdalující se záda. Obrátí se a mávne na mě hlavní zbraně. „Pojď, Amy, musíme toho *spoustu* probrat.“